

1. Nije loše da imamo nekakvu ispravniju kosmološku orijentaciju, jer u nekoj meri od nje zavise naša duhovna praksa, životni cljevi, duhovne i životne vrednosti, te celokupna organizacija života.

2. Ali, kosmološki koncept nam u svemu tome ipak nije presudni faktor, tim pre što smo mi toliko od strane vladara Zemlje degradirani nabačenim nam ograničenjima, da pouzdanije putokaze u kosmološkim promišljanjima nikako ne možemo imati.

3. No, pokušajmo da se nekako orijentišemo, ali – malo tešnje povezujući kosmologiju sa našim „živim“ životnim kontekstom, sa realnim ovozemaljskim situacijama u kojima smo, odnosno, nastojeći da se u snalaženju oko kosmološkog koncepta oslanjamo, koliko je to moguće, i na naše zdravorazumsko rezonovanje.

4. Toliko je u duhovnosti i u duhovnoj literaturi raznovrsnosti u vezi sa ovim, da ih je teško i najokvirnije svoditi na neke zajedničke imenitelje.

5. Ako bismo to ipak pokušali, onda bi bili: a) momenat Boga, Apsoluta, Jednog, Izvora, kao sinonima za Sve-Postojanje; b) to isto, malo drugačije rečeno: sve što postoji je, dakle, taj Bog, Apsolut, Jedan, i svaki detalj na Zemlji, i najudaljenije zvezde; c) u skladu sa tim – i mi smo delići, čestice tog Boga, Apsoluta, Jednog.

6. Često nam zavrzlame prave sami termini, pa oni koji raspravljaju o ovoj temi mogu da koriste pojmove, na primer, „Bog“, „Kreator“, „Izvor“, itd, tako da im daju različita značenja, ili da im se u ponečemu predstave razlikuju, te, iako svi misle na iste suštine, raspravljaju kao da se ne slažu.

7. Tema je, naravno, preširoka za kratak tekst, ali, uzmimo osnovne aspekte, da bismo

formulisali osnovni orijentacioni kosmološki koncept.

8. Ako je Sve-Postojanje – Sve-Postojanje, onda je ono jedno jedino, ne može ih biti više, onda nema mesta bilo kakvoj raspravi, onda je glupavo da se tako nešto ističe, da se naglašava, kroz pojmove: Jedan, jedini Bog, itd. Glupavo, kao što bi bilo glupavo da se raspravlja da li mi stojimo na nogama ili na glavama.

9. Čim smo mi uvučeni u ovakve rasprave ili dileme – signal je, trebalo bi da nam bude signal da nam se u nečemu podvaljuje.

10. To najočiglednije imamo u oštrom upozorenju starozavetnog Boga: „Ja sam Bog tvoj, i nemoj imati drugih bogova osim mene!“.

11. Ako je Bog jedan j jedini, kako bilo kome može i padati na pamet da mogu postojati neki drugi bogovi? Ako jedan bog skreće pažnju ljudima da veruju samo u njega kao jedinog, onda znači da uz njega postoje i drugi bogovi. Znači da on hoće da se ljudima podmetne kao Sve-Postojanje. Što bi Bog kao Apsolut, kao Sve-Postojanje, uopšte naglašavao da je Apsolut i oštro tražio da se u njega kao takvog veruje? Verovali ljudi u njega kao takvog ili ne verovali – on kao takav postoji, ne zavisi u takvom svom postojanju od verovanja ljudi.

12. Dalje, da je sve što postoji – Bog… U nekoj maglovitoj asptrakciji to nam nekako i može proći. Ali, ako malo zađemo u konkretiazaciju, otkrivaju se konceptualne šupljine.

13. Da zamišljamo kako su daleke i nama odavde fascinantno lepe zvezde deo jednog jedinog Boga, da su deo tog istog Boga lepo cveće, lepi oblaci, itd. – i lako nam je i nekako primereno. Priroda, biljke, životinje – da.

14. Ali da zamišljamo kako su delići tog istog Boga nuklearne bombe, pa onda dalje, banalnije, ali rečitije: velike kanalizacione cevi po metropolama širom sveta (naravno, i sve ostale na celom svetu, ali su ove grandiozne), sa sadržajima koji se valjaju kroz njih, te hiljade tona smeća, i veštačkog i prirodnog, svuda po Zemlji, pa wc-šolja na kojoj sedimo, auto koji vozimo, frižider koji otvaramo, te pivo koje uzimamo… **Da su sve to delići Tela Boga…?!** Priznaće

svako iskren i ko nije verski ostrašćen – da nekako ne ide, nije primereno. A sve te stvari jesu deo našeg postojanja, deo fizičke ravni u kojoj smo, kao što i biljke i životinje, te ne možemo delove te realnosti ignorisati, već sve to mora imati svoje mesto u iole ozbiljnoj kosmološkoj teoriji.

15. I još samo jedan kritički osvrt… Teško je nekako zamisliti kako jedno Biće, Bog ili bilo kako drugačije da ga nazovemo, može da stvara unutar sopstvenog Tela, da stvara sebe kroz svoje Telo, da stvara sebe u svom Telu kroz ispoljene čestice zvezda, planeta, bića, biljčica na planetama, mikroba…

16. Kao što je već rečeno, na ovom terenu nemamo znakove pomoću kojih se možemo potpuno sigurno snalaziti, međusobna sporenja u vezi sa ovom temom su skoro komična, jednostavno – svako ima svoj koncept i neke svoje duhovne parametre po kojima se drži svog kosmološkog koncepta.

17. Pa je tako i u vezi sa ovim koji će ovde biti dat, ne može se dokazati da je ispravan, da je najispravniji, ali se ne može osporiti kao pogrešan, ne može se dokazati da nije ispravan.

18. „Knjiga o Imanuelu“ („Imanuelov talmud“) može biti diskutabilna po sto osnova, kao što ima i dosta očigeldno spornih ideja (na primer, frustracije koje nam pokušava preko ideja o braku i o seksualnosti nametnuti), ali je činjica i da ima dosta izuzetno dobrih duhovnih orijentira, koji su po meri savremenog čoveka i po njegovom duhovnom sluhu .

19. Jedna od suština na kojoj Isus-Imanuel instistira u ovoj „Knjizi“ je **razlika između Boga i bogova, i, na drugoj strani, Stvoritelja**
. Pa je neshvatanje te razlike na nekim mestima povod za njegove kritike, pa i oštrije prekore upućene učenicima.

20. Bog koji vlada Zemljom (tj. na jednom mestu on spominje tri takva Boga, koji vladaju svojim različitim delovima Zemlje, što nam je nebitno), je isto onako stvoreno biće kao što je i čovek, čak na nekim mestima kaže: i Bog je čovek, stvoreno biće kao i čovek, samo – izuzetno razvijenije biće od čoveka.

21. Bog Zemlje je u nekom dalekom trenutku istorije Zemlje došao iz dubine svemira i ovladao Zemljom.

22. On je ovde došao po Stvoriteljevim zakonima, po Stvoriteljevom Planu, te mu je po tom istom planu dopušteno da na Zemlji uspostavi svoje zakone i svoje planove.

23. Sledeći, takođe važan stav Imanuelov: **Stvoritelj je nespoznatljiva enigma**. Kao što nešto slično kažu i anđeli kao visoko razvijena bića, čija objašnjenja prenosi E. Svedenborg: oni nemaju nikakvu predstavu o Bogu (u smislu Stvoritelja), a svoju ljubav prema Bogu (Stvoritelju) iskazuju preko ljubavi i primene u životu atributa ili svojstava Boga (Stvoritelja): prema Mudrosti, Pravdi, Istini, itd.

24. I zaista su komični opisi nekakvih kontakata nekih pojedinaca sa Stvoriteljem lično, oni sa kojima ili kroz koje je Bog (u smislu Stvoritelja) govorio. Pomalo slično tome kao kada bi napon struje ogromne hidroelektrane „progovorio“ kroz kućnu sijalicu od 60W!

25. Odnosno, tu postoji samo mala permutacija, sve to može biti živa istina! Permutacija u tom smislu što kroz takve pojedince jeste progovarao Bog lično, ali ne sa značenjem koje mu takvi pojedinci pridaju, sa značenjem Stvoritelja, već su to bili kontakti i poruke primljene od Boga Zemlje. Tip kontakta i komunikacije koji je realno sasvim moguć. Ali su u tom slučaju takvi pojedinci progutali mamac, i podvalu koja je njima podmetnuta prenose ili su prenosili drugima.

26. Ne deluje li Stvoritelj i dalje kroz samo biće koje je kreirao, u našem slučaju, kroz Boga Zemlje?

27. Objašnjenje ili naznake imamo i u „Knjizi o Imanuelu“, ali i kroz parabole u zvaničnim jevanđeljima: domaćin poseje pšenicu i dalje je prepušta dešavanjima u zemlji.

28. Dakle, Stvoritelj je kreirao programe funkcionisanja svega postjećeg, i dalje prepušta da sve funkcioniše po tim programima, ciklucima, planovima…

29. U međusobnom susticanju, prepletu, interakciji.

30. Kada bi Stvoritelj znao šta će precizno i bukvalno proizaći iz stavljanja u pogon svega stvorenog – samo stvaranje bi bilo besmisleno: čemu kreiranje nečega za šta je sa stopostotnom sigurnošću jasno i poznato kako će se dešavati.

31. Imanuel takođe kaže da je **čovekov, tj. naš duh – čestica Stvoriteljeva u nama**. **Dakle, ne – mi smo skupa sa svojim telom, a to znači i sve što kao Materiju imamo oko sebe na Zemlji, čestice Stvoriteljeve.**

32. Poznato je, iz tolikih duhovnih izvora, da je ovaj svet – svet Iluzije.

33. Iluzija jeste vid postojanja, ali – nije Realnost.

34. **Možda priča o našim telima i o Materiji, koja je takođe vid Iluzije, bolje objašnjava kosmološko „stanje stvari“ od priče o tome kako je sve što postoji – Telo jednog jedinog Boga.**

35. Kada stavimo naočare za virtuelne projekcije: mi projekcije koje su čista iluzija doživljavamo kao realnost, i mi u skladu sa tim doživljavanjem reagujemo.

36. U virtuelnoj projekciji na opasnost ćemo reagovati kao na opasnost u realnom svetu, te kroz sva iskustva, koja nam se virtuelnom projekcijom mogu pružiti – prolazimo kao da ih doživljavamo u realnom svetu (ili bar skoro isto tako).

37. I to iskustvo nam može biti korisno i poučno kao i iskustva iz realnog sveta.

38. Analogno: ovaj svet Materije i Iluzije jeste vid postojanja, ali nije deo Realnosti

Sve-Postojanja.

39. **Što znači – naše telo nije deo „Tela“ Stvoritelja, samo je naš duh čestica Stvoriteljeva u nama, kao ovozemaljskom telu** .

40. Spominje se u „Knjizi o Imanuelu“ Sveprožimajući Duh, koji prožima sve vidove postojanja, pa i Materiju i Iluziju, ali opet – sve što postoji nije ni Telo Sveprožimajućeg Duha. (Priroda odnosa Stvoritelja i Sveprožimajućeg Duha takođe nam je nespoznatljiva enigma. Što mnogima od nas ne smeta da zidamo nagađanja do mile volje.)

41. I dalje, to znači da ni gradska kanalizacija i ostale… nazovimo ih pravim imenom – banalnosti i gadosti ovog sveta, a ima ih toliko jezivijih koje proizilaze iz ljudskog delovanja, nisu deo Stvoriteljevog „Tela“, već onaj isti tip iluzije kojem pripadaju slike virtualenih projekcija, u čiji svet stupamo stavljanjem naočara.

42. Jedan od mogućih kosmoloških koncepata. Da li je ispravan ili nije – ne može se dokazati, tek – možda neki elementi iz njega pomognu ponekom eventualnom čitaocu da dograđuje sopstveni kosmološki koncept.

Preneseno sa: https://kuthumimanu.wordpress.com/2016/05/19/da-li-je-bog-sve-sto-postoji/